

КНИГА ПОТВОР

(Едіт Несбіт, переклад з англійської)

Сталося так, що він саме будував палац, коли надійшли Вісті, тож він покинув свої кубики розкиданими на підлозі – Нянечка прибере. Та зрештою, то були визначні новини. Бачте, почувся дзвінок від вхідних дверей і голоси зі сходів, тож Ліонель було подумав, що то прийшли газовики полагодити газовий ріжок, що не горів з тої самої пори, як він спробував почепити на ньому гойдалку.

Але потім несподівано увійшла Нянечка і промовила:

„Паничу Ліонелю, золотце, вони прийшли зробити тебе королем.”

Тож вона спробувала перевдягти його, і причепурити, і вимити йому руки й обличчя, а Ліонель увесь той час звивався у її руках, наче вугор, чи совався на стільці і рюмсав без угаву:

„О, Нянечко...” або „Я впевнений, що мої вуха досить таки чисті...” або ще „Не зважайте на моє волосся, воно в нормі...” і нарешті „Досить уже!”

„Ти нікуди не підеш, якщо вже вирішив бути вугром, замість короля.” – сказала Нянечка.

Та ледь вона лишила його у спокої, як Ліонель кинувся до дверей, відкинув заціпку і вибіг із кімнати, навіть не думаючи чекати на якусь там носову хустинку. У вітальні його зустріли двоє страшенно серйозних на вигляд панів у червоних мантиях з хутром і золотих діадемах з оксамитовим верхом, що скидався на особливо смаковите тістечко. Обидвоє низько вклонилися Ліонелеві і найсерйозніший з двох промовив:

„Пане, ваш пра-пра-пра-прадід, король цієї країни, помер, тож тепер ви мусите стати королем.”

„Будь-ласка!” – погодився Ліонель: „Коли починати?”

„Вас коронують цього ж вечора.” – відповів страшенно серйозний пан який, щоправда, не був аж такий похмурий, як його приятель.

„Ви хочете, щоб я взяв із собою Нянечку і у який час мені слід у вас бути? Чи потрібно мені вдягати мій оксамитовий костюмчик з мереживним комірцем?” – чемно запитав Ліонель, котрого частенько запрошували на чай.

„Вашу Нянечку доправлять до палацу пізніше. Ні, не варто перевдягатися, королівська мантия однаково все прикриє.”

І страшенно серйозні панове провели Ліонеля до карети, запряженої вісьмома білими кіньми, що спинилася перед Ліонелевим будинком. Ліонель жив у будинку номер сім, по ліву руку, коли підійматися вулицею.

В останню мить Ліонель збіг сходами нагору, цьомкнув Нянечку і подякував:

„Спасибі, що вмили мене! Жаль звісно, що я не пустив вас і до другого вуха, але... вже нема часу. Дайте мені носову хустинку. До-побачення, Нянечко!”

„Бувай, мазунчику.” – відповіла Нянечка: „Будь чемним маленьким королем, кажи „дякую” і „будь ласка”, не їж забагато ласощів і не забувай спочатку пригостити маленьких дівчаток.”

Ось так Ліонель і став королем. Він ніколи не розраховував стати королем, так як і ви, я думаю. Тому не дивно, що все йому було за новину, він навіть і не мріяв про таке! Тому увесь час, доки карета їхала містом, Ліонель покусував язика, аби пересвідчитися, що це йому не сниться, бо якщо його язик справжній, то і все довкола теж справжнє, думав він. Лише півгодини тому він будував вежу з кубиків у дитячій кімнаті, а тепер – вулиці майорять прапорами, з вікон виглядають люди, махають хустинками і кидають на дорогу квіти. Одягнені в червоне гвардійці на тротуарах, дзвони в усіх церквах б'ють, наче дурні, і гучною піснею під акомпанемент їхньої музики лунає звідусіль: „Многая літа, Ліонелю! Многая літа, королю!”

Він трохи шкодував спочатку, що не вдягнув свого найкращого одягу, але швидко забув і думати про це. Він же не якесь там дівчисько, щоб перейматися такими речами увесь час. Дорогою страшенно серйозні пани, які виявилися Секретарем і Прем'єр-Міністром, пояснювали Ліонелеві незрозумілі речі.

„Я думав, у нас республіка.” – казав Ліонель: „Я був упевнений, що республікам не потрібні королі.”

„Пане, смерть вашого пра-пра-пра-прадіда сталася, коли мій дідусь був маленьким хлопчиком.” – відповідав Прем'єр-Міністр: „І з того часу громадяни збирали вам на корону. Кожен тиждень, знаєте, так вони вирішили, по шість пенсів з кожного, кому дають багато кишенькових грошей, і по півпенні з тих, кому найменше. Ви ж знаєте, є таке правило – корона повинна бути оплачена людьми.”

„Але ж мій пра-пра-скільки-там-його-дід мав корону?”

„Так, але він залив її в цину через марнославство, а усі коштовності продав, щоб купити книжки. Він був диваком, дуже добрим королем, звісно, але диваком – обожнював книги. І майже на смертному ложі він наказав залити колону в цину, але так і не встиг заплатити робітникамі...”

Прем'єр-Міністр змахнув сльозу, а карета спинилася і Ліонеля вивели з неї на коронування. Коронування – значно тяжча справа, ніж ви могли б подумати. Тому, коли все скінчилося і Ліонель нарешті зняв королівську мантию, і його руку поцілували усі, хто мав це зробити, він був такий змучений, що мав за найбільше щастя пройти у королівську спальню.

Там на нього чекала Нянечка з приготованим чаєм і смачнющим пирогом, і варенням, і канапками, і гарнісінькою тацею з червоними і золотими, і синіми квітами. Підобідавши, Ліонель промовив:

„Мені б хотілося почитати. Не могли б ви дістати мені якусь книжку, Нянечко?”

„Ну й дитя!” – сказала Нянечка: „Та чи не думаєш ти, що розучився ходити, ставши королем? Сходи і сам вибери книгу собі до вподоби!”

Тож Ліонель спустився до бібліотеки. Там він застав Секретаря та Прем'єр-Міністра, які вже було почали знову йому кланятися і розпитувати, чи щось його непокоїть, коли він вигукнув:

„Ого, як багацько книжок! Це все ваші?”

„Вони ваші, Ваша Величносте!” – відповів Секретар: „Це все надбання попереднього короля, вашого пра-пра-пра-...”

„Так, я знаю.” – перебив Ліонель: „Що ж, я перечитаю їх усі. Я люблю читати. Так добре, що я вже вмію...”

„Якби мені було дозволено давати поради Вашій Величності,” – почав Прем'єр-Міністр: „Я порадив би йому не читати цих книг. Ваш пра-пра-...”

„Так?” – швидко перепитав Ліонель.

„Він був дуже добрим королем, але... Так, справді, визначним королем, у свій спосіб, але дещо... Гаразд, дивним.”

„Божевільним?” – весело запитав Ліонель.

„Ні-ні!” – обидва пани заперечливо закутили головами: „Не божевільним, але, коли дозволено буде сказати, занадто розумним. І я не хотів би, щоб мій маленький король мав справу з цими книгами.”

Ліонель виглядав спантеличено.

„Справа у тому,” – пояснив Секретар, знервовано накручуючи свою руду бороду на палець: „Що вашого пра-...”

„Далі!” – вигукнув Ліонель.

„Називали чаклуном.”

„Але ж він ним не був?”

„Звичайно що ні... Знаменитим королем був ваш пра-...”

„Ясно.”

„Але я б не чіпав ці книги.”

„Лише одненьку,” – вигукнув Ліонель, кладучи долоні на велику коричневу книгу, що лежала на письмовому столі. Її шкіряна палітурка була оздоблена золотими візерунками і бузково-червоними заціпками, а ще вона мала позолочені кутики, щоб шкіра не стиралася надто швидко.

„Я прогляну цю книгу.” – сказав Ліонель, прочитавши на корінці назву: *Книга Потвор*.

„Не робіть дурниць, маленький королю.” – заперечив Секретар.

Але Ліонель клацнув бузково-червоними заціпками і відкрив книгу. На першій сторінці він побачив метелика з червоними, коричневими, жовтими та синіми плямами, так гарно намальованого, що він здавався живим.

„Ось.” – сказав Ліонель. – „Чи ж він не гарний? Чому...”

Та доки він говорив, дивовижний метелик змахнув своїми барвистими крильцями, знявся із поживклої сторінки і вилетів у вікно.

„Бачите!” – вигукнув Прем’єр-Міністр, як тільки знову зміг говорити: „Це вона, магія...”

Та король уже встиг перегорнути наступну сторінку. На ній була сяйлива птаха, прекрасна і досконала аж до найменшої блакитної пір’їнки. Нижче був напис – Райська Птаха, і доки король милувався нею, вона розправила крила і знялася з поживклої сторінки.

Тоді Прем’єр-Міністр відібрав книжку у короля, закрив її на тій самій сторінці, з якої щойно знялася птаха, і поклав на найвищу полицю, до якої зміг дотягтися. А Секретар добряче трусонув королем і промовив:

„Але ж і вреднючий наш юний король!”

Обидва виглядали дуже злими.

„Та я ж не заподіяв жодної шкоди!” – вигукнув Ліонель. Він, як і всі хлопчаки, не любив, коли його трясли.

„Жодної шкоди?” – перепитав Секретар: „Хух! Але ж звідки ти знаєш, що виявиться на наступній сторінці? Ось питання: змія чи черв’як, стонога чи ще щось таке, навіть... навіть революціонер!”

„Гаразд, мені прикро, що я засмутив вас.” – промовив Ліонель: „Давайте поцілуємось і будемо друзями! Тож він поцілував Прем’єр-Міністра і вони любенько собі грали у хрестики-нулики, аж доки не прийшов Секретар, щоб підвести кошторис.

Проте, коли Ліонель вже був у ліжку, він згадав про книгу і ніяк не міг заснути. Тож коли вийшов повний місяць, він пробрався до бібліотеки, видерся на стелаж і взяв *Книгу Потвор*. Він вийшов з книгою на терасу, де місячне світло осявало усе, наче вдень, і відкрив книгу. Перегорнув порожні сторінки з Метеликом і Райською Птахою і зазирнув на наступну сторінку. Там було зображено дивну червону істоту, що сиділа під пальмами, підписану Дракон. Дракон не рухався, але король захряснув книгу так швидко, як тільки міг, і повернувся до ліжка.

Та на ранок йому знову закортіло подивитися на дракона. Ліонель вийшов у садок і, як тільки хлопчик розцібнув бузково-червоні заціпки зі смарагдами, книга сама відкрилася на сторінці з драконом. В ту ж мить із яскраво освітленої сторінки злетів велетенський Червоний Дракон, розправив такі ж яскраво-червоні крила і полетів через сад до пагорбів удалині. Ліонель же залишився наодинці з порожньою сторінкою на якій, щоправда, zostалися пальми і жовтий пісок та ще червоні рисочки, де пензлик художника виліз за накреслені олівцем обриси Червоного Дракона.

Лише тоді Ліонель усвідомив, що ж він насправді накоїв. Не пробувши королем і доби, він уже випустив на свободу дракона що міг бути небезпечним для його громадян. А вони ж так довго стягалися на корону для нього, і взагалі!..

Ліонель заплакав.

Секретар, і Прем’єр-Міністр, і Нянечка – всі прибігли подивитися, що сталося. Побачивши книгу, вони звичайно ж усе зрозуміли. Секретар сказав:

„Ти вреднючий маленький король! Поклади його в ліжку, Нянечко, і нехай він добре подумає про те, що накоїв.”

„Можливо, мій пане” – заперечив Прем’єр-Міністр: „Ми спочатку з’ясуємо, що ж саме він вчинив?”

Ліонель, заливаючись слізьми, відповів:

„То був Червоний Дракон! І він полетів до дальніх пагорбів, і мені так шкода! Пробачте мені!”

Та Прем'єр-Міністр з Секретарем і не думали пробачати Ліонелеві. Вони поспішали, щоб попередити поліцію і оцінити завдані збитки. Кожен робив, що міг. Вони скликали комітети і створювали загони самооборони, чекаючи дракона, але той усе ще лишався на пагорбах і нічого не відбувалося. А між тим, вірна Няечка не занедбала свого обов'язку. Можливо, вона навіть зробила більше за усіх, бо надавала шльопанців юному королю і вклала його до ліжка без десерту, а коли стемніло – не принесла йому свічки для читання.

„Ти вреднючий маленький король.” – сказала вона: „І ніхто тебе не любитиме!”

Наступного дня дракон усе ще не показувався, хоча наймрійливіші з Ліонелевих громадян божилися, ніби бачили дракона, що літав над деревами. Тим часом Ліонель одягнув свою корону, виліз на трон і оголосив, що бажає видати трохи законів.

З прикрістю мушу повідомити, що уже ні Прем'єр-Міністр, ані Секретар, ані навіть Няечка не могли ніяк вплинути на Ліонелеве рішення, не могли навіть зловити його і вкласти до ліжка, адже сівши на трон він ставав недоторканим. А це значить, що все сказане і зроблене ним вважалося істинним і правильним, а відтак не підлягало жодному сумніву. Тож він промовив:

„Нехай буде закон, що забороняв би людям відкривати книжки, хай то у школі чи будь-де!”

Ці слова трохи обурили ледь не половину його громадян, зате інша половина – переважно діти – вирішили, що це чудова думка.

Тоді Ліонель видав закон, щоб усім було що їсти і цей закон потішив усіх, окрім тих, хто й так мав надто багато усього. Коли ж іще кілька корисних нових законів було видано, він повернувся додому, будував вежі з піску і почувався дуже щасливим. Тоді ж він сказав своїй Няечці:

„Тепер народ любитиме мене, я ж бо придумав стільки гарних законів для них!”

Але Няечка зауважила:

„Курчат по осені лічать, любий. Ми ж іще не стикалися з тим драконом...”

Наступного дня була субота і надвечір дракон врешті показав себе. Він несподівано напав на Ліонелеве королівство у всій своїй червоній красі та з'їв футбольну команду, двох арбітрів, ворота і навіть м'яча.

Не дивно, що люди були незадоволені, вони казали:

„Нам краще було би бути республікою. Після того як ми так довго стягалися на корону для нього, і взагалі!..”

А розумні люди хитали головами і вели бесіди про занепад вітчизняного футболу. І дійсно, після того випадку цей спорт на довгий час втратив популярність. Ліонель аж зі шкури пнувся цілий тиждень, намагаючись бути гарним королем і його громадяни вже були не від того, аби пробачити йому того книжкового дракона:

„Зрештою,” – казали вони: „Футбол досить небезпечна гра, може воно й на краще...”

Подейкували, грубі та вперті футболісти так не сподобалися драконові, що той виплюнув їх у такому місці, де вони грали лише у котячу колиску та інші ігри, які не роблять людей грубими та впертими.

Наступної суботи парламент зібрався, щоб обговорити ситуацію і розглянути проблему з драконом. Та на лихо дракон, що саме на ту пору прокинувся, адже ж була субота, сам розглянув парламент, і то так, що після розгляду не залишилося жодного депутата. Були спроби обрати новий, але ж депутати зазвичай ще більш непопулярні, аніж футболісти і тому ніхто не хотів бути обраним. Довелось обходитися без нього. Наступної суботи усі трішечки нервувалися, але дракон поведився тихо, лише між іншим згадав місцевий сиротинець.

Ліонель дуже, ну дуже засмутився. Він відчував, що то його непослух призвів до усіх цих неприємностей із парламентом, і сиротинцем, і футбольною командою, тому він вважав своїм обов'язком зробити щось, аби виправити становище. Лишалось лише придумати, що саме.

Синя Птаха з книги, дуже мелодійно співала у трояндових кущах довкола палацу, а метелик став зовсім ручним і частенько сідав Ліонелеві на плече, коли той прогулювався між високих лілей. Тому юний король вирішив, що не всі потвори з Книги Потвор конче повинні бути нехорошими, як дракон. Тож він подумав:

„А що як мені вдасться звільнити іншу потвору, яка б перемогла дракона?”

Тоді він знову виніс *Книгу Потвор* у трояндовий сад і на секундочку зазирнув на сторінку, що була наступною після дракона, аби подивитися на підпис до малюнка. Але

він устиг прочитати тільки закінчення слова „кор”, коли раптом відчув, як книга набубнявіла, намагаючись випустити із себе нове створіння, і захряснув її. Для того, щоб утримати потвору всередині, йому довелося покласти книгу на землю і сісти зверху, тож він вирішив за краще поки що тримати її закритою на бузково-червоні заціпки зі смарагдами. Повернувшись до палацу, він одразу ж послав за Секретарем, що саме хворів і тому не був з’їдений разом із Прем’єр-Міністром та рештою парламенту, і запитав його:

„Яка тварина закінчується на „кор”?”

„Мантикор, звичайно ж.” – відповів Секретар.

„А на що він схожий?” – запитав король.

„Це затятий ворог драконів.” – пояснив Секретар: „Він п’є їхню кров. Він жовтий, з тілом лева та обличчям людини. Жаль, що ми зараз не маємо мантикора – останній помер сто років тому, прикро!”

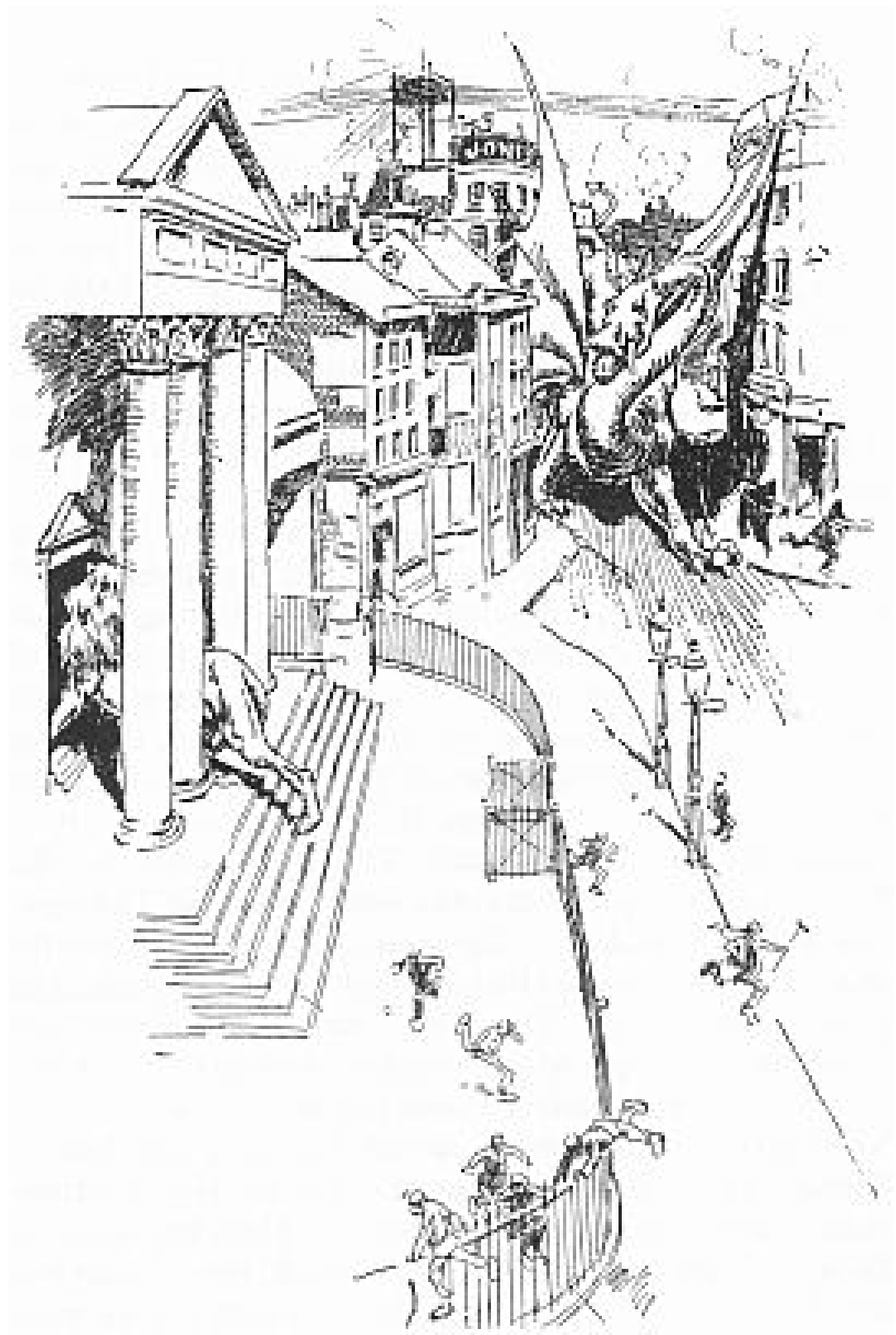
Король одразу ж побіг і відкрив книжку на сторінці з „кором” і там дійсно виявився малюнок Жовтого Мантикора, з обличчям людини і тілом лева, як і сказав Секретар. А під малюнком було написано – мантикор.

За мить мантикор сонливо зійшов зі сторінки, тручи долонями очі і жалібно нявкнув. Він не виглядав надто розумним, тому Ліонель злегка штовхнув його і сказав:

„Ну ж бо, піди і здолай дракона, давай!”

Мантикор підібгав хвоста і слухняно поплентався до далеких пагорбів. Але насправді він зачаївся під замковим муром і коли споночіло, виліз зі сховку і поїв усіх котиків та кішечок в околиці. Суботнього ранку, люди не поспішали виходити на вулиці, бо дракон ніколи не приходив в один і той самий час. Мантикор, скориставшись нагодою, випив усе молоко із блюдечок, виставлених на ганках, а тоді й поїв бляшані мисочки.

І ось, коли мантикор саме доїдав останню, яка й так була напівпорожня бо молочник мав слабкі нерви, Червоний Дракон прилетів на вулицю, щоб подивитися на мантикора. Побачивши свого затятого ворога, мантикор позадкував, адже був виразно не з драконоборчої породи. Не знайшовши іншої ради, він вскочив до дверей міського головпоштамту і спробував заховатися серед ранкової пошти. Там його й знайшов дракон. Гучний нявкіт чули по всьому місту, бо після стількох мисочок молока та скількох котиків і кішечок, мантикор мав чудовий голос. Потім запала моторошна тиша і

ті люди, вікна яких виходили на головпоштамт бачили, як з його дверей повільно вийшов дракон, разом із димом та полум'ям випльовуючи жмути мантикорової шерсті та шматочки поштових конвертів. Справи йшли дедалі гірше. І хоча протягом тижня популярність короля росла, щосуботи дракон вичворяв щось таке, що засмучувало громадян.

Дракон постійно псував громадянам суботи, окрім пообідньої пори, коли спочивав під деревами, ховаючись від сонячних променів, бо й без того був дуже гарячим.

І ось, однієї суботи дракон вдерся у королівську дитячу кімнату і з'їв королівського коника-гойдалку. Від того король плакав шість днів, а на сьомий так стомився, що мусив перестати. Він почув Синю Птаху, що співала між трояндових кущів, і побачив Барвистого Метелика, що кружляв між лілей, і промовив:

„Нянечко, витри мені носа, будь ласка. Я вже не плакатиму.”

Нянечка умила його і сказала, щоб він не був дурненьким малим королем.

„Плачі,” – сказала вона. – „ніколи не приносять нічого доброго.”

„Ну не знаю.” – відповів маленький король: „Здається, я почав бачити ліпше, і чути ліпше, після того, як проплакав тиждень. Тепер, люба Нянечко, я знаю, що мушу робити. Поцілуй мене, на той випадок, що я не повернуся. Я мушу піти і спробувати порятувати мій народ!”

„Що ж, коли мусиш, то йди.” – сказала Нянечка: „Але не забруднися і не промочи ноги.”

І він пішов. Здавалося, що Синя Птаха співає солодше, ніж завжди, а метелик міниться барвами яскравіше, коли Ліонель знову відкрив *Книгу Потвор* у своєму трояндовому садку. Дуже швидко, ніби побоюючись, що може раптом змінити своє рішення. Книга відкрилася майже на середині і на тій сторінці було зображено істоту, підписану гіпогриф. І до того, як Ліонель встиг роздивитися картинку, забили велетенські крила, задзвеніли копита і почулося солодке, м'яке і дружнє іржання – з книжкової сторінки зійшов білий кінь з довгою-предовгою білою гривовою і довгим-предовгим білим хвостом, лебединими крилами і найдобрішими у світі очима. Він спинився посеред трояндових кущів і схилив голову.

Гіпогриф ткнувся молочно-білим носом у королівське плече і маленький король подумав:

„Якби не крила, він був би так схожий на мого бідолашного коника-гойдалку!”

І пісня Синьої Птахи зазвучала ще чистіше. Раптом король побачив велетенську, розпливчату і злу драконову тінь над садом. Але він уже знав, що йому робити. Він схопив *Книгу Потвор*, скочив на спину лагідному і чарівному гіпогрифові і нахилившись до його вух, прошепотів:

„Лети, любий гіпогрифе, лети що є духу до Кам’янистої пустелі!”

Коли дракон помітив, як вони злетіли, він повернувся і кинувся навздогін. І його червоні крила скидалися на хмари, коли сонце заходить, а білі гіпогрифові крила були схожі на хмарки у серпанку місячного сяйва.

Коли люди в місті побачили дракона, що гнався за королем, вони усі повибігали на вулиці, а побачивши, що і Червоний Дракон і Білий Гіпогриф зникли десь у напрямку Кам’янистої пустелі, всі вони подумали про найгірше – про те, що саме вони одягнуть на королівські поминки.

Але дракон ніяк не міг зловити гіпогрифа. Червоні крила хоч і були більші за білі, але все ж були слабшими, тож білогривий кінь відлітав усе далі і далі і далі, а дракон переслідував його, аж доки вони не досягли самого серця пустелі.

Кам’яниста пустеля найбільше схожа на морський пляж, тільки без піску та гальки – всю її вкриває різноманітне каміння. І нема там ані травинки, ані деревця на сотні миль довкола. Досягши серця пустелі, Ліонель зіскочив з гіпогрифа, поспіхом розкрив *Книгу Потвор* і поклав її відкритою на камінь, а тоді знову заліз на свого білосніжного коня. І саме вчасно – прилетів дракон. Він уже ледве летів, оглядаючись навкруги у пошуках хоча б якоїсь тіні, бо вже була майже дванадцята і сонце світило яскраво, як нова копійка у абсолютно безхмарному небі, і не було ані деревця на сотні миль.

Білокрилий кінь кружляв над драконом, доки той корчився на голому камінні. Він надто сильно нагрівся, аж задимівся увесь. Він знав, що може спалахнути, якщо не знайде хоча б малесеньке деревце з тінню. Він спробував було дістати короля з гіпогрифом своїми червоними пазурами, але був занадто для цього виснажений, до того ж боявся напружуватись, щоб не спалахнути.

І раптом дракон побачив на камені *Книгу Потвор*, відкриту на сторінці з написом „Дракон”. Він глипнув на неї і завагався. Потім глянув удруге, і ще раз. І нарешті, з гучним ревом люті, увігнався у сторінку, з якої колись втік, і всівся під пальмами. Лише краї сторінки трохи обвуглилися, коли він увійшов у неї.

Побачивши, що дракон знову сидить під рідними пальмами, бо ж то були єдині дерева у тій пустелі, Ліонель зістрибнув з гіпогрифа і з виляском захряснув книгу.

„Ура!” – закричав він: „Тепер ми дійсно це зробили!”

І він дуже ретельно закрив книгу на бузково-червоні заціпки зі смарагдами.

„О мій любий гіпогрифе!” – вигукнув він: „Ти найсміливіший, найдорожчий, найпрекрасніший...”

„Тс-с-с...” – скромно обірвав його гіпогриф: „Чи ж ти не бачиш, що ми не самі?”

І справді, довкола них зібрався цілий натовп: Прем’єр-Міністр і депутати парламенту, футболісти і увесь сиротинець, і мантикор, і коник-гойдалка, і взагалі – усі, кого свого часу з’їв дракон. Бачте, дракон не міг забрати їх із собою в книгу, вона була трохи малувата навіть для самого дракона, тому звичайно ж він мусив випустити їх назовні.

Вони всі дісталися додому і зажили щасливо.

Коли король запитав мантикора, де б йому хотілося жити, той відповів, що в книзі:

„Мені не до вподоби публічне життя, коли ти розумієш, про що я...” – сказав він.

Звісно, він добре знав шлях назад, тож не довелося навіть відкривати книгу. Він повернувся на свою рідну сторіночку і досі звідти не виходив, саме тому вам і не довелося ні разу в житті бачити мантикорів, хіба як на малюнках у книжках. І будьте певні, що він повипускав на волю усіх котиків та кішечок, бо для них не було кімнати в книжці, та й мисочок з молоком там теж було обмаль.

Коник-гойдалці дозволили жити на гіпогрифовій сторінці в книзі.

„Я волію жити у такому місці, де усіляким там драконам до мене не дістатися.” – пояснив він.

Тому чарівний білокрилий гіпогриф показав йому дорогу на сторінку, де той і лишався, аж доки король не дістав його звідти у подарунок своїм пра-пра-пра-правнукам.

Що ж до Білого Гіпогрифа, він став Особистим Королівським Верховим Конем, посада якого звільнилася після відставки коника-гойдалки. А Синя Птаха з Барвистим Метеликом і досьгодні співають та літають між трояндових кущів та лілей у королівському саду.